

CUPRINS

<i>Răţuşca cea urâtă</i>	5
<i>Lebedele</i>	20
<i>Fetiţa cu chibrituri</i>	41
<i>Prinţesa şi bobul</i> <i>de mazăre</i>	45
<i>Degeţica</i>	48
<i>Hainele cele noi</i> <i>ale împăratului</i>	64
<i>Mica sirenă</i>	72
<i>Soldăţelul de plumb</i>	100
<i>Klaus cel mic</i> <i>şi Klaus cel mare</i>	108
<i>Florile micuţei Ida</i>	125
<i>Păstorita şi hornarul</i>	136
<i>Porcarul</i>	144
<i>Amnarul</i>	151
<i>Privighetoarea</i>	162
<i>Cufărul zburător</i>	177
<i>Ghiocelul</i>	187

Rătușca cea urâtă

Ce frumos era la țară! Era în mijlocul verii; grăul își legăna spicele-i galbene, ovăzul era încă verde, și prin livezi fânul era așezat în căpîte mirositoare; barza se plimba de colo până colo cu lungile-i picioare roșii, vorbind în limba egipteană, limba pe care o învățase de la mama ei. În jurul câmpilor și livezilor se ridicau păduri mari împrejmuite de lacuri adânci.

Da, cu adevărat, era nespus de frumos la țară! Razele soarelui se revărsau asupra unui castel vechi împrejmuț cu șanțuri adânci; foi mari de lipan se înclinau de pe ziduri deasupra apei; și erau așa late încât copiii se puteau ascunde sub ele; acolo te găseai într-o singură țate ca în adâncul unei păduri. Într-o astfel de ascunzătoare își făcuse cuibul o rață și își clocea ouăle; era foarte nerăbdătoare să-și vadă puii. Nimeni nu venea pe la ea să-i facă vizită, pentru că ceilalți rate le plăcea mai mult să înoate de-a lungul șanțurilor, decât să vină să bleotocărească sub frunzele de lipan

cu dânsa.
În sfârșit începură să ciocnească ouăle unul după altul; se auzea: pui! pui! Șopteau puișorii care erau toți alți; și scoteau ciocul din găoace.
- Maci! Maci! ziseră ei mai pe urmă, făcând o gălăgie de-ți lua auzul.

Se uitau în toate părțile pe sub frunzele verzi, și mama îi lăsa în voia lor, căci culoarea verde e foarte bună pentru ochi.
- Ce mare e lumea! ziseră puișorii, cum ieșiră din ou.

- Voi credeți că lumea e numai cât vedeți voi? zise mama. O! Nu, hotarele ei se întind mult mai departe, dincolo de cealaltă parte a grădinii, până în livada preotului; însă eu n-am fost niciodată pe-acolo. Sunteți toți aici? adăugă ea ridicându-se. Ați ieșit toți? Nu, nu-i am încă pe toți, oul cel mai mare nici nu s-a clintit, stă neciocnit; Doamne! Că mult mai ține. Spun drept că m-am săturat.
Și se așează iar să ciocnească, dar cu un aer foarte plictisit.

- Ei bine, cum merge? întreabă o rață bătrână, care venise să-i facă o vizită.
- Mai am un ou și nu știu ce să mă fac, că uite, nu iese puiul. Ia privește-i puțin pe cei scoși, nu găsești vreodată? Seamănă toți leit cu tatăl lor, și el nici măcar nu vine să mă vadă.

- Arată-mi puțin oul care nu vrea să ciocnească, zice rața cea bătrână... A, să ști! de la mine, acesta-i ou de curcă. Și eu am fost o dată păcălită ca și dumneata, și am avut mare grijă, și mult necaz am mai tras cu puiul, că toate jigăniile astea se tem grozav de apă.

Degeaba vroiam eu să-l înhăț, și bleotocăream și mă răsteam la el, toate erau în zadar! Lasă-mă să mă mai uit o dată la ou; da, așa e, un ou de curcă, dă-l încolo, și mai bine învață-l pe ceilalți pui să înoate.
- Ba nu; dacă tot am pierdut eu atâta vreme, am să mai stau o zi - două, răspunse rața.
- Cum dorești, zise bătrâna, și plecă.

În sfârșit ciocni oul cel mare. Ptiu! Ptiu! făcu puil,
și ieși din ou. Ce mare și ce urât era! Rața îl privi lung
și zise:

- Ce fel de boboc, așa, mare! nu seamănă cu
nimeni de-ai noștri. Oare să fie într-adevăr pui de
curcă! Asta-i ușor de văzut: am să-l duc la apă, chiar
de-ar trebui să-l târăsc cu de-a sila.

A doua zi era o vreme de toată frumusețea;
soarele strălucea pe frunzele verzi de lipan, și mama
rătuștelor se duse cu toată familia la șanț și: huștiuiliuc,
sări în apă.

- Maci Maci zise ea pe urmă, iar pușorii se
scufundară și ei unul câte unul și apa se închise la loc
deasupra capetelor lor. Dar îndată ieșiră la suprafață
apei și începură a înota repede, repede. Pciorușele
lor umblau ca niște lopotile, și toți se bucurau de apă,
chiar și bobocul cel mare, cenușiu și urât.

- Nu, asta nu-i pui de curcă, zise mama. Ce bine
știe să se slujească de picioarele lui, și ce drept se
ține! E într-adevăr tot copilul meu și... nu-i chiar așa
de urât, când te uiti mai de aproape la el.

- Mac-maci! Veniți cu mine, să vă faceți intrarea în
lume, hai să vă prezint la curtea rațelor. Numai luați
seama să nu vă depărtați de mine, să nu vă calce
cineva, și să vă păziți bine de pisică.

Intrară cu toții la curtea rațelor. Ce gălăgie era
acolo! Două familii se certau pe un cap de țipar, și
până la urmă îl luă pisica.

- Vedeți cum se petrec lucrurile în lume, zise rața,
ascunțindu-și ciocul pe iarbă, căci și ea ar fi vrut să
aibă capul de țipar. Acum mișcați picioarele, urmă ea;
țineți-vă toți la un loc și salutați-o pe rața bătrână de
acolo. Este cea mai de seamă dintre toate care sunt

aici. E de rasă spaniolă, de aceea e așa de mare, și
băgați de seamă panglicuța roșie legată de piciorul ei;
asta-i ceva foarte frumos, și cea mai mare cinste ce se
poate face unei rațe. Asta înseamnă că stăpânul ei nu
vrea s-o piardă, și ea trebuie să fie băgată în seamă
nu numai de dobitoace, dar chiar și de oameni. Haide,
țineți-vă bine; nu, nu așa, nu trebuie să vă țineți labele
prea apropiate. O rață binecrescută își depărtează pi-
cioarele cu grijă. Uitați-vă la mine cum țin labele în
afară. Plecați capul și ziceți: Maci Maci!

Ei ascultară, și celelalte rațe în jurul lor îi priveau
și ziceau:

- la uitați-vă, mai vin și alții acum, de parcă n-am
fi noi destule aici. Pfi! Dar ce boboc e acela? Nu, nu-l
primim între noi. Doamne ferește!

Și deodată o rață mai mare zbură lângă el,
s-aruncă asupra lui și-l mușcă de gât.

- Lasă-l în pace, strigă mama, nu face rău
nimănui.

- Se poate, dar e așa de mare și pocit, zise rața
care începuse galceava, că are nevoie să fie puțin
muștruluit.

- Frumoși copii mai are mama, zise rața cu pan-
glica roșie. Toți sunt drăgălași afară de acela. N-a ieșit
bine, și ar trebui să-l mai cioplești puțin.

- Asta nu-l cu putință, răspunse mama lui.
Adevărat că nu-l frumos; dar are o fire așa de bună, și
înoată de minune; as îndrăzni să spun că înoată mai
bine decât ceilalți. Cred c-o să crească frumos, și cu
vremea s-o mai potrivești și el. A stat prea mult în ou, din
pricina asta nu-i așa de bine făcut.

Pe când vorbea așa, îl trăgea binisor de gât și-l
netezea pușișorul.

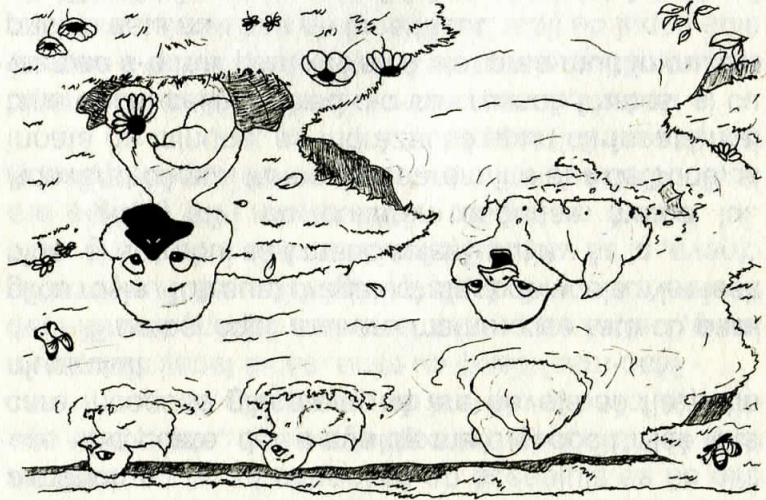
- Și de altfel e un rățoi, nu-l pasă așa mult de frumusețe. Cred c-o să fie voinic, și-o să-și facă el drum în lume.

- Dar ceilalți sunt foarte draguți, adăugă bătrana. Acum copii, fiți ca la voi acasă, și de găsitți vreun cap de țipar puteți să mi-l aduceți.

Și porniră să se joace, ca și cum într-adevăr ar fi fost la ei acasă.

Dar bietul boboc, cel ieșit mai la urmă din ou, din pricina urățeniei lui se văzu mușcat, lovit, batjocorit, nu numai de rațe, dar și de puil de găină.

- Prea e mare, ziceau toți, și curcanul, care venise pe lume cu pîntenii la picioare și se credea împărat, se umflă ca o corabie când își întindea pânzele și mersese țintă spre el, înfuriat grozav, încât i se înroșise tot capul. Bietul boboc nu mai știa ce să facă: să se

- Bine ar fi să te ia pisica, urăcioasă dihanie ce ești! Până și mama lui îi spunea uneori:

- Aș vrea să fii departe de aici! Rațele îl mușcau, puil de găină îl băteau și femeia care le dădea de mână care la pășări îl împingea cu piciorul.

Atunci o porni el și ieși afară din curte. Pășărelele din tufișuri văzându-l, zburau speriate. Și toate astea pentru că sunt răi, se gândi bobocul; închise ochii și merse mai departe. Ajunse la un iaz mare, unde trăiau rațe sălbatice. Se culcă acolo în noaptea aceea, că era tare amărât și cădea de osteneală.

A doua zi când se treziră rațele sălbatice, dădură cu ochii de tovarășul lor cel nou.

- Ce-i asta? se întrebau ele; bobocul se întoarse în toate părțile și salută cât se poate de frumos.

- Te poți tăii, că ești groaznic de urât! ziseră rațele sălbatice; dar de asta puțin ne pasă nouă, numai să nu cumva să te însoți cu cineva din neamul nostru.

Sărmanul, parcă se mai gândea el să se mai însoare, el care nu cerea altceva decât dreptul de a se culca în stuf și de a bea apă din iaz!

Petrecu astfel două zile. Iată că veniră în locurile acelea doi gănsaci sălbatici. Ei nu trăiseră încă prin lume, așa că erau foarte obraznici.

- Ascultă, camarade, ziseră noii veniți, ești așa de urât că te-am lua bucuroși cu noi. Vrei tu să ne

de parcă nu știa nici ea în ce parte să se prăbușească: și atunci bobocul a fost nevoit să se oprească și să se adăpostească lângă cocioabă; toate-i mergeau din ce în ce mai rău.

Atunci băgă el de seamă că o ușă era ieșită din tăian, putea deci să intre, ceea ce și făcu.

Acolo locuia o femeie bătrână, cu motanul ei și cu găina ei; și, motanul nepotul ei, fiindcă așa-i zicea ea, știa să-și rotunjească spinarea și să toarcă frumos; știa chiar să scape scântei, dacă-i frecal bine spinarea în răspăr. Găina avea niște picioare foarte scurte, și-i zicea Patica. Ea făcea ouă minunate, și bătrâna o iubea ca pe copilul ei.

A doua zi îi văzură pe bobocul cel străin. Motanul a mârâit și găina a cârâit.

- Dar ce este? întrebă femeia uitându-se în jurul ei. Și cum ea nu vedea tocmai bine, crezu că-i vreo rață mare care se rătăcise.

- Iaca ce noroc pe noi, zise bătrâna, o să avem de acum ouă de rață. Numai de n-ar fi rățoi! În sfârșit, o să vedem.

Așteaptă ea vreo trei săptămâni, dar nu văzu nici un ou. Motanul era stăpân în casa aceea, iar găina era stăpână; așa că aveau obiceiul să spună: Noi și lumea. Ei amândoi credeau că fac jumătate, și chiar cea mai bună jumătate din lume. Bobocul îndrăzni să creadă că ar putea să mai încapă și alte păreri, dar acest lucru, o supără foc pe găina:

- Te pricepi cumva să faci ouă? întrebă găina.

- Nu.

- Ei, atunci să faci bine să-ți ții gura închisă, ai auzit?

Și motanul îl întreabă la rândul său:

întovărășești? Aici, în apropiere, în ceaaltă bață, sunt găște sălbate foarte drăguțe, mai multe dormitoare, și știu să cânte frumos. Cine știe dacă nu ți-oi găsi norocul, cu toată urățenia ta.

Deodată se auzi: poc! poc! Și cei doi gânsaci căzură morți în desșul de trestii, și apa se înroși de sângele lor.

Poci Poci Și stoluri de găște sălbate zburară din stuf. Și iar se mai auziră pocnituri de puști. Era vânătoare mare; toți vânătorii stăteau culcați de jur-îm-prejurul iazului: câțiva stăteau la pândă cățarați pe crenșile copacilor, ce se îndoiu deasupra trestiiilor. O abureală albăstruie, ca niște norișori, se rupea de pe copacii întunecoși și se împânzea deasupra apei; apoi sosiră în linie de bătaie și câinii de vânătoare. Chiau, chiau... iar trestiiile și stuful se aplecau în toate părțile. Ce groază pe bietul boboc! Își îndoi capul ca să și-l ascundă sub aripă; dar în aceeași clipă văzu în fața lui un câine mare, înflorător, limba-i atârna afară și ochii lui sălbatici scânteiau de cruzime. Câinele se întoarse spre boboc, îi arătă colții ascuțiți și plecă fără să-l atingă.

- Slavă Domnului suspină bobocul; sunt așa de urât că nici câinele nu vrea să mă mănânce.

Și rămase așa, în tăcere, în vreme ce gloanțele șuierau prin trestii și pocniturile puștilor nu mai conte-neau.

Abia spre seară zgomotul încetă, dar bietul boboc tot nu îndrăznea să se miște. Mai aștepta ceva timp, se uită de jur-împrejur și, luându-și inima-n dinți, o rupse la fugă. Străbătu el livezi, câmpii, când iată că o vijelie năprasnică îl împiedică de a merge mai departe.

Nimeni la o cocioabă așa de vechi și dărăpănată,

- Tu știi să-ți faci spatele rotund? Știi tu să torci și să scapi scântei?

- Nu.

- Atunci n-ai dreptul să-ți dai cu părerea, când cei

înțelepți vorbesc între ei.

Și bobocul se culcă și el amărat într-un colț; dar

deodată răcoarea și lumina pătrunseră-n odale și

aceasta îi dădu o așa mare poftă de-a înota, încât

nu-și putu ține gura și îi spuse găinii dorința aceasta a

lui.

- Ce-i asta? zise ea. N-ai nici o treabă, și de aceea

ții vin tot felul de gărgăuni. Fă ouă sau toarce. Și toate

astea or să-ți treacă.

- Totuși e un farmec nespus de plăcut să plutești

pe apă, zise bobocul; e așa plăcut să simți apa cum

se-nchide deasupra capului tău și să te dai la fund!

- Da, trebuie să fie o mare fericire, într-adevăr,

răspunse găina; îmi pare înșă că nu ești în toate

mințile. Întreabă-l pe motan, care-i făptura cea mai

înțeleaptă din câte cunosc eu, dacă-i place să înoate

și să se dea la fund; despre mine nu-ți mai vorbesc.

Întreab-o și pe stăpâna noastră: nimeni pe lume nu-i

mai priceput; crezi tu că ea ar avea poftă să înoate sau

să simtă cum se-nchide apa deasupra capului ei?

- Nu mă înțelegi, zise bobocul.

- Noi? Nu te înțelegem noi? Dar cine te-ar înțelege

atunci? Te crezi tu mai învățat decât motanul sau

stăpâna noastră? De mine nu mai spun nimic. Nu te

crede prea mult, copile, mai bine mulțumește-i lui

Dumnezeu pentru tot binele ce ți-a dat. Ai poposit

colea la căldurică, ai găsit o societate de la care ai

putea învăța mult, și în loc de asta tu te pui să judeci

și te faci nesuferit. Nu-i deloc o plăcere să trăiască

cinewa cu tine. Crede-mă, eu îți vreau binele. Îți spun

lucruri nepăcute, dar tocmai după asta se cunosc

adevărata prietenii. Urmează sfaturile mele și încearcă

să faci ouă, sau învăță să torci.

- Mie-mi pare că mi-ar fi mai de folos să dau o raită

prin lume, răspunse bobocul.

- Cum dorești, zise găina.

Și bobocul porni; lunecă pe apă, se dete la fund,

dar toate lighioanele îl disprețuiau din pricina urățeniei

lui. Sosi toamna, frunzele din pădure se îngălbeniră,

vântul le făcea să zboare, cerul se posomori; nori grei

se adunau pe cer încărcati cu gheață și zăpadă. Pe

gard ciorile zgribuite de frig croncăneau. Numai

gândindu-te la asta te apuca tremuratul. Bietului boboc

numai bine nu-i era.

Într-o seară, pe când soarele apunea frumos după

deal, un stol de păsări mari și falnice ieșiră de prin

tuftșuri; bobocul nu mai văzuse niciodată asemenea

păsări; erau de o albeață strălucitoare și aveau gâtul

lung și miadlos. Glasul lor era cu totul de-

osebit; își desfășură aripile lor lungi și scilpitoare, pen-

tru a se duce departe de locurile acestea, departe, în

țările calde, să caute lacuri care nu îngheață niciodată.

Se înălțau în sus, așa de sus că bietul boboc se simți

grozav de umilit, se învărti în apă ca o roată, ridică

gâtul și-l întinse către lebedele călătoare, și dădu un

tipăt așa de ascuțit și de ciudat, încât se sperie singur

de glasul lui. Nu mai putea uita frumosa se păsări,

fericite păsări din slăvi, și când nu le mai zări deloc

se duse la fund; iar când ieși la suprafața apei, parcă

nu mai era el. Habar n-avea ce păsări erau acelea, și

unde se duceau ele; și cu toate acestea le iubea, îi